

Aangespoeld

Jasper en Kim lopen over het strand. Het waait hard, grote schuimvlokken vliegen van de golftoppen en komen langs de vloedlijn neer. Ze hebben hun schoenen uitgetrokken zodat ze gemakkelijk door het water kunnen lopen, maar door de onstuimige zee zijn hun kleren al flink nat geworden. Een paar grote zeemeeuwen scheren krijgsend vlak over hun hoofden. Jasper wijst naar de meeuwen. 'Weet je nog die keer dat zo'n meeuw jouw broodje uit je hand pikte, Kim?' roept hij.

'Dat vergeet ik nooit meer,' roept Kim terug terwijl ze door de het water danst. 'Man, wat was ik toen geschrokken!'

Jasper bukt zich. 'Dit is een mooie schelp!'

Maar Kim kijkt niet. Ze tuurt in de verte. 'Wat zou daar aan de hand zijn?'

Een stukje verderop zien ze een man en een vrouw druk met elkaar praten. De vrouw wijst steeds naar de vloedlijn. Daar ligt iets donkers... 'Wat is dat?' vraagt Jasper zich hardop af.

Vader en moeder hebben hen inmiddels ook ingehaald. 'Het lijkt wel een dik touw,' zegt moeder.

Vader schudt zijn hoofd. 'Ik denk dat het een...'

'Kijk, het beweegt!' roept Kim opeens. 'Ik zag het duidelijk. Volgens mij is het een vis!'

'Kom op, dan gaan we kijken!' roept Jasper. Ze rennen er heen. Als ze dichterbij komen, zien ze dat het inderdaad een vis is. 'Wat een enorm beest!' zegt Kim.

'Het is vast een jonge bruinvis,' zegt de mevrouw. Steeds als er een golf aanspoelt, rolt de vis heen en weer. De meneer is bezig zijn schoenen en sokken uit te trekken. 'Hij moet terug de zee in,' zegt hij.

'Door dat gerol is zijn ene vin al beschadigd.'

'Zullen we helpen?' vraagt Kim.

'Graag,' antwoordt de meneer. 'Hebben jullie verstand van vissen?'

Jasper kijkt vertwijfeld naar de bruinvis. 'Ik vis wel eens in de sloot bij ons huis.'

'Maar je vangt bijna nooit wat,' lacht Kim.

'En als ik wat vang, zijn dat veel kleinere vissen.'

De mevrouw zegt: 'Volgens mij is een bruinvis helemaal geen vis, maar een zoogdier.'

'En bruin is hij ook al niet,' zegt Kim.

Jasper hurkt bij het dier neer. 'Misschien moeten we hem aan zijn staart het water weer in trekken?' stelt hij voor.

Vader en moeder zijn ook bij de plek aangekomen. 'Een kleine bruinvis,' ziet vader gelijk. 'Ach, wat sneu,' zegt moeder.

'Pap, die mevrouw zegt dat een bruinvis eigenlijk geen vis is,' zegt Kim.

Vader knikt. 'Dat klopt. Een bruinvis is eigenlijk een walvis, net als een dolfijn.'

'Hij lijkt ook wel een beetje op een dolfijn,' vindt Kim.

'Pap, we moeten hem terug de zee in duwen, anders gaat hij dood!' zegt Jasper.

'Misschien is het beter de dierenambulance te bellen,' zegt vader. 'Zo'n dier spoelt niet zomaar aan.'

De meneer knikt. 'U hebt gelijk,' zegt hij tegen vader. 'Misschien was hij al ziek of verzwakt en is hij daarom op het strand terecht gekomen.'

Vader pakt zijn mobiel en zoekt het nummer op. Dan loopt hij een eindje het strand op, omdat hij door het geluid van de rollende golven anders niets kan horen.

'Ze hebben SOS Dolfijn gewaarschuwd,' zegt hij even later. 'Ze kunnen binnen een half uurtje hier zijn. Wij moeten zorgen dat het blaasgat boven op zijn kop vrij van zand en water blijft, want daardoor haalt hij adem.'

In de verte klinkt geblaf. Vader kijkt bezorgd. 'We moeten ook zorgen dat er geen honden bij hem in de buurt komen.'

'Daar zorg ik wel voor,' zegt de meneer. 'Ik weet hoe dat moet, ik heb zelf ook honden.'

Een tijdje later rijdt er een blauw-wit busje het strand op. SOS Dolfijn staat er met grote letters op de zijkant. Er stappen twee vrouwen uit. Ze leggen de bruinvis voorzichtig op een soort brancard. 'Gaat hij het redden?' vraagt Jasper.

De ene vrouw knikt. 'Ik denk het wel. Hij is verzwakt, maar verder ziet hij er nog gezond uit.'

'Zorg maar goed voor hem!' roept Kim als het busje even later weer wegrijdt. De vrouw steekt uit het open raam haar duim naar haar op. 'Beloofd!'